

Arrest

nr. 253 790 van 30 april 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VANDEWALLE, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, geboren te zijn op 04 juni 1979 te Benin City, Edo State. U bent Christen en behoort tot de etnie Edo/Bini. Uw vader werkte als soldaat in het noorden van Nigeria en pendelde tussen zijn werkplaats en Benin City. Later ging hij – tijdens de jaren '80-'90 – met pensioen en verkocht hij 'Yam' in het noorden van Nigeria, meer bepaald in Atagara, Gwaza Local Government, Borno State. Op een bepaald moment ontstond er ruzie tussen uw beide ouders, waarop uw vader u – op tien tot twaalfjarige leeftijd - en uw broer F. meenam naar Atagara. Uw ouders gingen uit elkaar en uw vader had een vriendin genaamd I., woonachtig te Benin City, zij kwam hem regelmatig bezoeken in Atagara. Zij kregen samen nog twee kinderen genaamd Ev. en Os..

Uw vader had ook nog een dochter uit een eerdere relatie, genaamd S., tevens had hij een petekind (cfr. de zoon van zijn zus) genaamd R.. U ging te Atagara naar de lokale lagere school, tijdens uw zesde jaar bent u gestopt, u bent toen electriciteitswerken gaan studeren bij de "Technical Electrical Company". Na een opleiding van een tweetal jaren, werkte u nog twee jaar voor een werkgever, om tenslotte een tweetal jaren voor uzelf te gaan werken. Toen u 21-23 jaar oud was, keerde u samen met uw vader en broer F. terug naar Benin City. Uw moeder was ondertussen hertrouwd met een man van de Yoruba stam, ze was met hem naar zijn plaats van herkomst getrokken.

U werd, naar aanleiding van de verkiezingen van 2007 in Nigeria, door een zekere E. aangesproken. Hij stelde voor om lid te worden van de partij "People Democratic Party (PDP)", u kon er de leider van de jongeren binnen de partij worden. E. nodigde u uit voor een vergadering op een zaterdag in maart 2007. U werd er voorgesteld aan de andere aanwezigen. Later, op een vrijdag, vroeg E. om hem te volgen naar een dorp, hij wilde u er voorstellen aan andere PDP-leden. U diende er volgens E. eerst de eed van de cultgroepering "Black Axe" af te leggen, voordat u jeugdleider kon worden. Tevens diende u iemand dood te schieten. U wist evenwel tijdig te ontsnappen. Uw moeder meldde u dat uw broer was neergeschoten, een groep mensen was immers op zoek naar u en had uw broer met u verward. Tevens stelde de politie tegen uw moeder dat uw portefeuille was gevonden bij een dood lichaam op de weg. U werd door de politie ervan verdacht deze persoon te hebben doodgeschoten. U besloot – omwille van een vrees voor de leden van de cultgroepering "Black Axe" en tevens voor de Nigeriaanse autoriteiten - te vluchten en u hebt Nigeria verlaten in maart-april 2007, u reisde via Niger, Mali, Algerije en Marokko naar Spanje. Uw vingerafdrukken werden daar genomen, u reisde evenwel later door naar België, alwaar u in september 2009 aankwam. U kwam alhier immers uw halfzus S. (St.) bezoeken. Op 15 december 2009 diende u te België een regularisatieaanvraag in, deze werd op 03 november 2010 onontvankelijk verklaard. In juni 2011 werd u door de Politie van Antwerpen gecontroleerd, gezien u niet in het bezit bleek van enig geldig identiteits- en verblijfsdocument, werd u overgebracht naar het gesloten centrum van Merksplas. In het kader van uw repatriëring, verklaarde u een Ghanees staatsburger te zijn, genaamd N.K., geboren op 01 januari 1979 te Takoradi. De Ghanese ambassade erkende u evenwel niet als zijnde één van zijn burgers, er werd u een laissez-passer afgeleverd door de Nigeriaanse ambassade op 26 september 2011. U diende hierna eind september 2011 een tweede regularisatieaanvraag in, deze werd op 04 oktober 2011 wederom onontvankelijk verklaard. U vroeg op 10 oktober 2011 een eerste maal asiel te België aan. Op 18 november 2011 nam het Commissariaatgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (cgvs) de beslissing "Weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus", dit omwille van de laattijdigheid van uw asielaanvraag en gezien u tijdens uw eerste regularisatieaanvraag verklaarde dat u reeds in 2004 (ipv in september 2009) in België bent aangekomen, ook bij de politiecontrole in Antwerpen in juni 2011 verklaarde u al sinds 2004 in België te zijn. Het cgvs concludeerde dan ook dd. 18 november 2011 dat u niet aannemelijk had weten te maken Nigeria te hebben verlaten in 2007 omwille van de door u aangehaalde problemen met de Nigeriaanse autoriteiten of met de cultgroepering "Black Axe", ook aan uw beweerde vrees bij terugkeer kon er dan ook geen geloof worden gehecht. Op 07 december 2011 werd deze beslissing door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd. Op 30 september 2011 werd u naar uw land van herkomst – Nigeria – gerepatriëerd.

In Nigeria kende u problemen met uw familie – meer specifiek uw vader – en de familie van uw verloofde A.A.. Beide families gingen immers niet akkoord met jullie huwelijk, een huwelijk tussen een moslimvrouw afkomstig uit het Noorden van Nigeria en behorend tot de Hausa etnie en een Christen behorend tot de etnie Edo/Bini.

U vertrok in juli 2012 – samen met uw verloofde A. - wederom uit Nigeria, u reisde via Niger, Algerije, Marokko, Libië en Italië naar Frankrijk, alwaar u op 23 september 2015 een asielaanvraag indiende. U trok vervolgens naar Duitsland alwaar u op 22 november 2017 eveneens een asielaanvraag indiende. Vervolgens reisde u via Frankrijk naar België, u kwam op 16 mei 2018 te België aan en u diende op 29 mei 2018 uw tweede asielaanvraag alhier in. Uw verloofde A. – die op dat moment in verwachting was - is tijdens deze reis overleden.

U legt ter staving van uw asielaanvraag uw originele "Attestation of Birth" dd. 22 december 2016, uw originele "Certificate of Completion of Apprenticeship" dd. 09 oktober 2002, een "Attestation de suivi psychologique de Mr. O.G." dd. 17 oktober 2020, foto's van hoofdwoorden en foto's van A. voor.

B. Motivering

Vooreerst moet er worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw tweede Belgische asielaanvraag heeft geoordeeld dat er in uw hoofde geen sprake is van bijzondere procedurele noden (zie document 'Beoordeling bijzondere procedurele noden' dd. 05 juni 2018). Na uw persoonlijk onderhoud voor het cgvs dd. 06 oktober 2020 laat uw advocaat via een mail dd. 19 oktober 2020 evenwel weten dat hij een psychologisch rapport wenst toe te voegen, hetwelk melding maakt van PTSD en een dissociatieve amnesie gekenmerkt door ondermeer een slaapstoornis, herbeleving, concentratie- en aandachtsproblemen en een gebrek aan waakzaamheid, stress, geheugentekort, vermijdingsgedrag bij bepaalde aspecten uit uw geschiedenis, een gevoel van droefheid en woede. Vooreerst kan er worden opgemerkt dat het door uw advocaat neergelegde "Attestation de suivi psychologique de Mr. O.G." dd. 17 oktober 2020 het allereerste en ook meteen het enige psychologisch attest betreft dewelke onze diensten op uw naam hebben ontvangen. Het is dan ook opmerkelijk dat u reeds sedert 16 mei 2018 voor een tweede maal in België verblijft, u op 29 mei 2018 een tweede Belgische asielaanvraag indiende doch u pas op 17 oktober 2020 – en aldus meer dan twee jaar na uw aankomst alhier en overigens pas na uw persoonlijk onderhoud voor het cgvs op 06 oktober 2020 – een psychologisch attest op uw naam weet voor te leggen. Tevens wordt er in het attest louter gesteld dat u tweemaal per maand zou worden opgevolgd, verder wordt er nergens een startdatum van deze opvolging vermeld noch wordt er melding gemaakt van welke behandeling u tijdens deze sessies dan wel zal mogen ontvangen. Er wordt verder in het attest gesteld dat u bang zou zijn om tijdens een mondeling onderhoud geconfronteerd te worden met uw geheugenverlies, zoals bijvoorbeeld tijdens een persoonlijk onderhoud op het cgvs, en het gegeven dat u zich op het moment zelf de feiten niet zou kunnen herinneren of onder woorden zou kunnen brengen, uw toekomst mede zou kunnen bepalen. Het zou dan ook volgens het attest mogelijks interessant kunnen zijn om u de mogelijkheid aan te bieden om een geschreven uiteenzetting te kunnen geven, dit zodat u voldoende tijd zou kunnen krijgen om te antwoorden, eerder dan een mondelinge uiteenzetting waarbij u onmiddellijk een antwoord zou dienen te formuleren en het risico zou lopen om een black-out te krijgen en zich uit angst niets meer te kunnen herinneren. Gezien dit attest pas werd opgesteld dd. 17 oktober 2020 en uw persoonlijk onderhoud voor het cgvs reeds op 06 oktober 2020 plaatsvond, kon hier uiteraard geen rekening mee worden gehouden. Er dient in dit verband evenwel te worden opgemerkt dat u omstandige verklaringen heeft afgelegd tijdens de gehoren door de Dienst Vreemdelingenzaken en door het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste en tweede Belgische asielaanvraag. Uw advocaat legt vervolgens op 19 oktober 2020 één psychologisch rapport (dd. 17 oktober 2020) neer, opgesteld door Psycholoog Jean Vreux. Ondanks het feit dat in het psychologisch rapport wordt vermeld dat u aldaar in opvolging zou zijn, u aan PTSD en een dissociatieve amnesie zou lijden en blij zou geven van cognitieve en concentratie- en aandachtsstoornissen, kan uit het geheel van uw verklaringen afgelegd tijdens uw eerste en tweede Belgische asielaanvraag geenszins worden afgeleid dat u niet in staat was om uitgebreide verklaringen af te leggen, of niet bij machte was om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan deze procedures deel te nemen. U maakte tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS dd. 06 oktober 2020 verder geen enkel gewag van enige moeilijkheden die u tijdens het onderhoud zou hebben ondervonden of die het verdere verloop van het onderhoud mogelijks konden beïnvloeden. U stelde aan het einde van het persoonlijk onderhoud de gestelde vragen goed te hebben begrepen en wanneer u werd gevraagd of u nog iets wilde toevoegen, stelde u enkel bescherming nodig te hebben van dit land, uw leven zou immers echt in gevaar zijn (zie notities van het persoonlijk onderhoud van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 06 oktober 2020 p. 23, hierna genoemd cgvs p. 23). Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er te worden opgemerkt dat u flagrante incoherente verklaringen aflegt tussen uw eerste Belgische asielaanvraag dd. 10 oktober 2011 (zie verklaringen DVZ dd. 24 oktober 2011) en uw tweede Belgische asielaanvraag dd. 29 mei 2018 (zowel voor wat betreft uw verklaringen dd. 05 juni 2018 bij DVZ als uw verklaringen voor het cgvs dd. 06 oktober 2020), dit voor zowel uw persoonsgegevens en familiale gegevens, uw eigen gezinssituatie, het tijdstip waarop u Nigeria een eerste maal zou hebben verlaten als de door u ingeroepen vervolgingsfeiten te Nigeria.

Zo gaf u tijdens uw eerste Belgische asielaanvraag aanvankelijk aan te luisteren naar de naam B.G., geboren zijnde op 04 augustus 1984, om dit daarna aan te passen naar O.G., dan weer op 01 juni 1984

geboren zijnde (zie verklaringen DVZ dd. 24 oktober 2011). Tijdens uw tweede Belgische asielaanvraag gaf u dan weer vooreerst aan O.G. te heten, geboren zijnde op 01 juni 1984, om dit vervolgens wederom aan te passen naar B.G.O., op 04 juni 1979 geboren (zie verklaringen DVZ dd. 05 juni 2018 p. 5). In het kader van uw repatriëring, verklaarde u dan weer een Ghanees staatsburger te zijn, genaamd N.K., geboren op 01 januari 1979 te Takoradi (zie administratief dossier). De Ghanese ambassade erkende u evenwel niet als zijnde één van zijn burgers (zie brief ambassade dd. 03 augustus 2011), er werd u een laissezpasser afgeleverd door de Nigeriaanse ambassade op 26 september 2011 (zie administratief dossier). U legt uiteindelijk – ter staving van uw werkelijke identiteit – een “Attestation of Birth” voor, afgeleverd op 22 december 2016 en op naam van B.O.G. (°04 juni 1979). Deze door uzelf voorgelegde geboorteakte neemt evenwel niet weg dat u zich doorheen uw verscheidene asielprocedures te België (zowel bij DVZ als bij het CGVS) verschillende identiteiten hebt aangemeten. Overigens kan er voor wat betreft uw “Attestation of Birth” nog het volgende worden opgemerkt. Volgens informatie toegevoegd aan het administratief dossier, moet er teneinde een “Attestation of Birth” te kunnen bekomen, eerst een “Declaration of Age” worden aangevraagd bij de rechtbank. Bij uitgifte van deze “Declaration of Age” moet er eveneens een “Sworn Affidavit” van de “Nigerian High Courts” worden bekomen. Deze Affidavit is even belangrijk als de “Declaration of Age”. Volgens de Nigeriaanse regelgeving moet de eigenaar van de “Sworn Affidavit” op de dag van de aflevering ervan, in Nigeria zelf in persoon aanwezig zijn. Het is dan ook opmerkelijk dat u volgens uw “Attestation of Birth” dd. 22 december 2016 de dag voordien, aldus op 21 december 2016, een “Declaration of Age” – en aldus logischerwijze eveneens een “Sworn Affidavit”-, zou hebben bekomen, dit terwijl u verklaarde in juli 2012 reeds een tweede maal Nigeria te hebben verlaten en uw vingerafdrukken reeds op 23 september 2015 in Frankrijk werden genomen. Hieruit kan worden afgeleid dat u niet zelf uw “Sworn Affidavit” in persoon hebt bekomen, wat nochtans een vereiste betreft volgens de Nigeriaanse regelgeving voor het verkrijgen van een “Attestation of Birth”. Deze vaststelling doet dan ook ernstige twijfels rijzen omtrent de echtheid van het document.

Uw vader, aanvankelijk luisterend naar de naam O.G., was dan weer – volgens uw eigen verklaringen afgelegd tijdens uw eerste Belgische asielaanvraag - overleden toen u nog erg klein was, uw moeder heette dan weer naar uw mening M.O. (zie verklaringen DVZ dd. 24 oktober 2011). In het kader van uw tweede asielaanvraag te België, verklaarde u dan weer dat uw vader – ditmaal luisterend naar de naam O.B. - overleden was toen u nog een kind was, uw moeder M.B. verbleef dan weer op een voor u onbekende plaats (zie verklaringen DVZ dd. 05 juni 2018 p. 6). Tijdens uw verklaringen voor het cgvs dd. 06 oktober 2020 gaf u dan weer aan dat uw vader B.Aw. heet, uw moeder luisterde dan weer – voor haar huidig huwelijk - naar de naam M.Aw. (cgvs p. 11). Volgens het door u neergelegde “Attestation of Birth” heet uw moeder echter Aw.Me..

U verklaarde verder tevens tijdens uw eerste Belgische asielaanvraag een zus genaamd S.ne en een broer genaamd R. te hebben (zie verklaringen DVZ dd. 24 oktober 2011). Tijdens uw verklaringen bij uw tweede asielaanvraag in België kwam er naast uw biologische zus (cfr. van beide ouders) genaamd St.S. – verblijvend te België – nog een biologische broer F. (cfr. van beide ouders) bij (zie verklaringen DVZ dd. 05 juni 2018 p. 8). Tijdens uw interview voor het cgvs dd. 06 oktober 2020 maakte u – buiten S. (cfr. ditmaal een halfzus langs vaderskant), F. en R. – ook nog melding van een zekere Ev. en Os., meer bepaald twee kinderen van uw vader en zijn andere vrouw I. (cgvs p. 12).

Verder verklaarde u tijdens uw eerste Belgische asielaanvraag dat u in 2007 traditioneel was gehuwd met O. (Jo.) J. (°09 juni 1984 te Benin) te Nigeria, jullie kregen op 04 maart 2008 te Rabat (Marokko) een dochter genaamd O.T. (zie verklaringen DVZ dd. 24 oktober 2011). Uw echtgenote en dochter verbleven naar uw mening op dat moment in Las Palmas, Spanje, u wenste dan ook graag naar Spanje terug te keren (zie verklaringen DVZ dd. 24 oktober 2011). Tijdens uw interview voor het cgvs dd. 10 november 2011 verklaarde u dan weer in Algerije in 2007 uw vriendin “J.Jo.” te hebben leren kennen, samen reisden jullie door naar Marokko alwaar zij in 2008 het leven schonk aan jullie dochter T. (zie persoonlijk onderhoud cgvs dd. 10 november 2011). In het kader van uw tweede Belgische asielaanvraag stelde u dan weer ongehuwd te zijn (zie verklaringen DVZ dd. 05 juni 2018 p. 6). U verklaarde toen wel eveneens met een zekere J. een dochter T. te hebben, geboren in 2008 te Rabat, beiden in Spanje verblijvend (zie verklaringen DVZ dd. 05 juni 2018). U stelde verder in tussentijd twee kindjes te hebben bijgekregen, luisterend naar de namen N. (°2015 te Rabat) en Er. (2017 te Frankrijk) (zie verklaringen DVZ dd. 05 juni 2018 p. 8). Hun moeder Im.F. verbleef samen met de kinderen in Frankrijk (zie verklaringen DVZ dd. 05 juni 2018 p. 8). Tijdens uw interview voor het cgvs dd. 06 oktober 2020 sprak u effectief over N. en Er., doch daar luisterde hun moeder dan weer naar de naam A.F. (cgvs p. 13).

Verder gaf u tijdens uw onderhoud voor het cgvs dd. 06 oktober 2020 aan dat J. een vrouw zou betreffen met wie u iets zou hebben gehad, doch jullie niet zouden gehuwd zijn geweest (cgvs p. 21). Jullie zouden elkaar immers in Marokko hebben leren kennen, tijdens het jaar 2009, u zou toen pas in Marokko zijn aangekomen (cgvs p. 21). U ermee geconfronteerd dat u eerder had aangegeven met deze vrouw te zijn gehuwd in 2007 te Nigeria, ontkent u dit dan weer ten stelligste: "We waren niet gehuwd, we waren samen, dan zeg je automatisch dat is mijn vrouw, maar niks officieel op papier, dat meisje ik weet niet waar ze is, misschien is ze gehuwd en is ze verder gegaan met haar leven" (cgvs p. 21). Verder ontkende u tevens dat jullie samen een kindje – T. – zouden hebben gekregen, dit zou een kindje van haar met een andere man betreffen (cgvs p. 21). U ermee geconfronteerd dat u eerder had verklaard dat dit een kindje van jullie beiden was, geeft u het volgende aan: "Dat moment dat ik dat allemaal zei, zat ik vast, opgesloten, ik zocht een manier om weg te geraken of terug naar Spanje te gaan. Ik wou niet terug naar Nigeria. Ik zocht een manier om mezelf te helpen" (cgvs p. 22).

Uit bovenstaande blijkt aldus dat u flagrante incoherente verklaringen – tussen uw beide Belgische asielaanvragen (cfr. dd. 10 oktober 2011 en dd. 29 mei 2018) – heeft afgelegd voor wat betreft uw eigen persoonsgegevens (cfr. naam en geboortedatum), uw familiale situatie (cfr. namen van beide ouders en verblijfplaatsen en namen van broers/zussen) en uw eigen gezinssituatie (cfr. al dan niet traditioneel gehuwd met een zekere O. (Jo.) J. en al dan niet vader van een kindje T.) heeft afgelegd. U weet dan ook allesbehalve een reëel zicht te bieden op uw werkelijke identiteits- en persoonsgegevens en op uw leven in Nigeria, wat nochtans een belangrijk aspect uitmaakt teneinde een mogelijke vrees voor vervolging of een mogelijk reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer naar Nigeria te kunnen inschatten en beoordelen.

Ook voor wat betreft het tijdstip waarop u Nigeria een eerste maal zou hebben verlaten teneinde naar België te komen, weet u tegenstrijdige verklaringen af te leggen. Hoewel u in het kader van uw eerste Belgische asielaanvraag stelde in maart-april 2007 (zie DVZ dd. 24 oktober 2011 – vragenlijst cgvs p. 3 en verklaringen DVZ dd. 24 oktober 2011 – reisroute en interview cgvs dd. 10 november 2011 p. 3) Nigeria een eerste maal te hebben verlaten, gaf u dan weer tijdens uw eerste regularisatieaanvraag dd. 15 december 2009 aan dat u reeds in februari 2004 in België bent aangekomen (zie administratief dossier). U zou dan ook – volgens uw eigen verklaringen, afgelegd tijdens deze regularisatieaanvraag - sedert 2004 afwisselend bij vrienden en kennissen hebben verbleven. Meer nog, u stelde tevens sinds november 2004 lid te zijn van de VZW "Cultural African Arts en Developments (CAAD)", waar u zou deelnemen aan alle activiteiten en verschillende workshops zou begeleiden voor zowel volwassenen als kinderen. Ook de voorzitter van "CAAD", genaamd Chief B.M., verklaarde – ter ondersteuning van uw eerste regularisatieaanvraag – dat hij u zou kennen sedert juli 2004 en hij u als lid van deze VZW dan weer sinds november 2004 zou kennen. Ook zou u naar zijn mening sinds de zomer van 2004 een actieve vrijwilliger tijdens de zomerfestivals op het De Coninckplein en in het Europark op Linkeroever, meer bepaald voor 'ZvA – muziek in de wijk', uitmaken. Ook bij de politiecontrole in Antwerpen in juni 2011 (zie administratief verslag vreemdelingencontrole dd. 21 juni 2011) verklaarde u al sinds 2004 in België te zijn. In het kader van uw tweede Belgische asielaanvraag verklaarde u dan weer tijdens uw interview voor het cgvs dd. 06 oktober 2020 pas in 2009 een eerste maal uit Nigeria te zijn vertrokken (zie cgvs p. 9 en p. 22). U er vooreerst tijdens uw interview op het cgvs dd. 06 oktober 2020 mee geconfronteerd dat u in het kader van uw eerste asielaanvraag had aangegeven in maart/april 2007 uit Nigeria te zijn vertrokken, geeft u aan dat het in 2009 zou zijn geweest (cgvs p. 22). U ermee geconfronteerd dat u bij uw regularisatieaanvraag en bij een politiecontrole in juni 2011 dan weer had aangegeven reeds sedert 2004 in België te vertoeven, luidt uw antwoord als volgt: "Toen was regularisatie begonnen, iemand raadde me aan om dat te doen, ik wou asiel indienen, die persoon zei dat is onmogelijk, dat gaat niet goedgekeurd worden, regularisatie is misschien de beste oplossing. Dat Nigerianen niet snel verblijfsdocumenten krijgen" (cgvs p. 22). U nogmaals gevraagd waarom u in andere procedures zou hebben verklaard al sinds 2004 in België te verblijven, stelt u regularisatie te hebben willen gebruiken om verblijfsdocumenten te bekomen, daarom zou u dat hebben gezegd (cgvs p. 22). **Hieruit blijkt duidelijk dat u zelf suggereert dat u uw verklaringen over uw eerste verblijf in België heeft bijgesteld in functie van het verwerven van verblijfsdocumenten. Deze vaststelling hypothekeert in negatieve zin de geloofwaardigheid van uw asielrelaas en van uw nood aan internationale bescherming.**

Betreffende uw motieven om asiel in België in te dienen, verklaarde u dan weer in het kader van uw eerste Belgische asielaanvraag het volgende. U werd, naar aanleiding van de verkiezingen van 2007 in Nigeria, door een zekere E. aangesproken. Hij stelde voor om lid te worden van de partij "People Democratic Party (PDP)", u kon er de leider van de jongeren in de partij worden. E. nodigde u uit voor een vergadering op een zaterdag in maart 2007.

U werd er voorgesteld aan de andere aanwezigen. Later, op een vrijdag, vroeg E. om hem te volgen naar een dorp, hij wilde u er voorstellen aan andere PDP-leden. U diende er volgens E. eerst de eed van de cultgroepering "Black Axe" af te leggen, voordat u jeugdleider kon worden. Tevens diende u iemand dood te schieten. U wist evenwel tijdig te ontsnappen. Uw moeder meldde u dat uw broer was neergeschoten, een groep mensen was immers op zoek naar u en had uw broer met u verward. Tevens stelde de politie tegen uw moeder dat uw portefeuille was gevonden bij een dood lichaam op de weg. U werd door de politie ervan verdacht deze persoon te hebben doodgeschoten. U besloot – omwille van een vrees voor de leden van de cultgroepering "Black Axe" en voor de Nigeriaanse autoriteiten - te vluchten en Nigeria te verlaten. In het kader van uw eerste regularisatieaanvraag dd. 15 december 2009 stelde u dan weer Christen te zijn en in Nigeria te zijn ontvoerd door Moslims, dewelke u zouden hebben geslagen (zie regularisatieaanvraag dd. 15 december 2009). In het kader van uw tweede Belgische asielaanvraag geeft u dan weer aan dat uw leven in Nigeria in gevaar zou zijn omwille van uw eigen familie en de familie van uw verloofde, A. A. (zie vragenlijst cgvs dd. 10 oktober 2019 en verklaringen cgvs dd. 06 oktober 2020). Beide families zouden deze relatie niet hebben aanvaard, A. zou immers van het noorden van Nigeria afkomstig zijn en tot de Hausa stam behoren en Moslim zijn, dit terwijl u Edo/Bini en Christen zou zijn (cgvs p. 18). Er zouden dan ook meerdere aanvaringen met de familieleden van A. hebben plaatsgevonden. Er kan voor wat betreft de door u ingeroepen vervolgingsfeiten in het kader van uw tweede Belgische asielaanvraag – gekoppeld aan uw relatie met A. - het volgende worden opgemerkt. Vooreerst is het ten zeerste opmerkelijk dat u in het kader van uw eerste Belgische asielaanvraag (dd. 10 oktober 2011) met geen woord zou hebben gerept over uw relatie met A., noch over de door u ingeroepen familiale problemen in dit kader. U geeft immers zelf aan dat jullie elkaar in 1999 reeds zouden hebben leren kennen en jullie toen een relatie met elkaar zouden zijn begonnen (cgvs p. 16). Uw problemen in het kader van deze relatie zouden dan weer naar uw mening midden 2008 zijn begonnen (cgvs p. 8). **Het is dan ook ten zeerste opvallend dat u zowel uw relatie met A. als de daaraan door u gekoppelde problemen pas tijdens uw tweede asielaanvraag te België - ingediend op 29 mei 2018 - zou inroepen en u er met geen woord over zou hebben gerept tijdens uw eerste asielaanvraag dd. 10 oktober 2011, dit gezien u maar liefst reeds vanaf 1999 een relatie met deze vrouw zou hebben onderhouden en u de door u gekende problemen in dit kader reeds midden 2008 zou situeren.** U tijdens uw interview voor het cgvs dd. 06 oktober 2020 gevraagd waarom u A. nooit eerder zou hebben vermeld, geeft u vooreerst het volgende aan: "Ik was van plan zelf mijn situatie in orde te brengen, werk hebben, haar laten komen, dan kunnen we gewoon ons leven verder zetten, dat was mijn plan" (cgvs p. 22). U ermee geconfronteerd dat dit nog steeds geen afdoende verklaring biedt, luidt uw antwoord als volgt: "Ze vroegen niet hoe mijn verloofde heette, ze hebben gewoon gevraagd of ik dat heb en ik zei ja, ik zei mijn verloofde haar familie aanvaardde me niet en mijn vader aanvaardde haar niet, de naam heb ik niet gezegd. Tot op heden ben ik nog steeds in shock, omdat ik werd terug gebracht naar mijn thuisland, tot op heden ik ben nog steeds bang, ik leef eigenlijk in angst. Het is met hulp van een psycholoog dat ik kan doorgaan" (cgvs p. 22). Er kan in dit kader worden opgemerkt dat u wel degelijk een naam heb genoemd tijdens uw eerste asielaanvraag, u stelde immers toen in 2007 te Nigeria traditioneel gehuwd te zijn met O. (Jo.) J. (zie verklaringen DVZ dd. 24 oktober 2011). Het door u aangehaalde element als zijnde er toen niet zou zijn gevraagd naar de naam van uw verloofde, houdt dan ook helemaal geen steek. Overigens hebt u tijdens uw eerste Belgische asielaanvraag (dd. 10 oktober 2011) helemaal niet gesproken over mogelijke problemen met de familie van "een mogelijke verloofde". U hiermee geconfronteerd en gesteld dat u tijdens uw eerste Belgische asielaanvraag (dd. 10 oktober 2011) een geheel ander asielrelaas naar voren heeft gebracht, geeft u het volgende aan: "Het is zo, naar interview moeten, ik kon me niet concentreren, in Nigeria was ik aan het zoeken om die aanvallen tegen te gaan, ik wou in feite bij een groep mensen gaan, me ergens aansluiten, in Nigeria, zodat ik steun zou krijgen, het was onmogelijk, toen ze me de vragen stelden, ik kon me niet focussen, ik was mezelf niet" (cgvs p. 22). U weet dan ook allesbehalve een afdoende verklaring te bieden waarom u zowel uw relatie met A. als de door u ingeroepen problemen met uw en haar familieleden in dit kader pas tijdens uw tweede asielaanvraag te België (dd. 29 mei 2018) zou inroepen en u er met geen woord over zou hebben gerept tijdens uw eerste asielaanvraag alhier (dd. 10 oktober 2011). **Verder is het eveneens frappant dat u tijdens uw asielrelaas, ingeroepen in het kader van uw tweede Belgische asielaanvraag (dd. 29 mei 2018), aan zou geven dat uw vader uw relatie met A. – aangevangen in 1999 - niet zou hebben aanvaard en u hierdoor sedert midden 2008 problemen zou hebben gekend, doch u dan weer in het kader van uw eerste Belgische asielaanvraag (dd. 10 oktober 2011, zie verklaringen DVZ dd. 24 oktober 2011) en zelfs nog tijdens uw verklaringen bij DVZ dd. 05 juni 2018 in het kader van uw tweede asielaanvraag hebt aangegeven dat uw vader overleden zou zijn toen u nog erg klein was/toen u nog een kind was.** U hiermee geconfronteerd, stelt u vooreerst dat uw vader u zou hebben onterfd, om die reden zou u dan ook makkelijk zeggen dat hij is gestorven (cgvs p. 21).

U ermee geconfronteerd dat uw vader volgens uw toenmalige verklaringen wel reeds was gestorven "sinds u een kind was", geeft u het volgende aan: "Het was toen, in 2011, dat ik zei dat vader gestorven was. Omdat de papa zei je bent mijn kind niet meer. Daarom was het gemakkelijk voor me om dat te zeggen, ik leefde precies alsof ik geen vader had, hoewel ik er wel één had, maar hij gedroeg zich zo niet" (cgvs p. 11).

Bovengenoemde opmerkingen maken dan ook dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten in het kader van uw tweede Belgische asielaanvraag (dd. 29 mei 2018), namelijk uw relatie met A. A. en in navolging hiervan uw beweerde problemen met uw vader en schoonfamilie.

Er dient dan ook besloten te worden dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiare bescherming aannemelijk te maken.

Er kan opgemerkt worden dat uit de informatie waar het CGVS over beschikt, en waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt (zie 'COI Focus Nigeria: Situation sécuritaire liée à Boko Haram' dd. 28 maart 2018), duidelijk blijkt dat Boko Haram terrein heeft verloren in Nigeria en er bijna geen grondgebied meer controleert. Voorts blijkt uit dezelfde informatie dat de actieradius van Boko Haram in Nigeria geografisch beperkt is en de groep actueel hoofdzakelijk actief is in het uiterste noordoosten van Nigeria, en dan vooral in de staat Borno, waar de bevolking wordt getroffen door raids, ontvoeringen en aanvallen. Ook de noordoostelijke staten Adamawa en Yobe worden door dergelijke gewelddaden van Boko Haram getroffen, maar dit in mindere mate. De rest van Nigeria blijft echter gevrijwaard van vergelijkbare terreurdaden van Boko Haram. Gelet op de regionale verschillen in het geweldsniveau en de impact van het geweld, dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Nigeria, dient in casu de veiligheidssituatie in de staat Edo State te worden beoordeeld. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de staat Edo actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de staat Edo aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uw "Certificate of Completion of Apprenticeship" dd. 09 oktober 2002, bij de "Alhaji Ahmed Usman Electrical Company", toont enkel en alleen aan dat u succesvol een training tot "Journeyman Electrician" hebt gevolgd, doch weet bovenstaande argumentatie verder niet om te buigen.

De foto's van uw hoofdwonden geven enkel en alleen welbepaalde lichamelijke verwondingen weer, doch u weet niet aan te tonen dat u deze letsels zou hebben opgelopen in het kader van de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, dewelke reeds eerder als volstrekt niet geloofwaardig werden geacht (zie supra).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift en stukken

2.1. In een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op de schending van "het art. 48/3 van de Vreemdelingenwet; Schending van het art. 48/4 van de Vreemdelingenwet ; Schending van het art. 48/6 van de Vreemdelingenwet; Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - de schending van de materiële motiveringsverplichting; Schending van de motiveringsplicht; Schending van het zorgvuldigheids-, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel."

Verzoeker ontwikkelt het middel als volgt:

"5.2.1. Beginselen behoorlijk bestuur en de samenwerkingsplicht

[...]

5.2.2. Aangaande het kwetsbaar profiel van de verzoeker

De verzoeker heeft een kwetsbaar profiel omdat hij kampt met psychologische problemen. Hij legde in dit verband een attest van zijn psycholoog dd. 17/10/2020 voor. Het betreft een zeer uitgebreid attest dat onder andere het volgende stelt:

[citering medisch attest, stuk 2, gevoegd bij verzoekschrift]

De psycholoog stelt dat de verzoeker kampt met dissociatieve amnesie en lijdt aan PTSD. De verzoeker raakte ernstig getraumatiseerd door het feit dat zijn vriendin A. aan de grens tussen Algerije en Marokko overleden is, terwijl zijn zwanger was van hun kind.

Er kan niet betwist worden dat de verzoeker hierover zeer doorleefde verklaringen heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud:

[citering notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9]

Het CGVS stelt dat zijn rechten doorheen de procedure gewaarborgd werden gelet op het feit dat het attest pas werd overgemaakt na het persoonlijk onderhoud van 06/10/2020. Het CGVS wijst op het feit dat de verzoeker weldegelijk in de mogelijkheid was om verklaringen af te leggen in het kader van zijn eerste en zijn huidige asielaanvraag.

De verzoeker kan niet akkoord gaan met een dergelijke motivering.

Het feit dat het attest is opgesteld na het persoonlijk onderhoud betekend echter niet de verzoeker ten tijde van het verhoor niet zou leiden aan dissociatieve amnesie of PTSS. De raadsman van verzoeker heeft dit bovendien opgemerkt op het einde van het persoonlijk onderhoud en stelde dat er een attest werd aangevraagd bij de behandelende psycholoog (CGVS I p. 24).

Uit het attest blijkt verder dat de verzoeker een kwetsbaar profiel omwille van zijn verregaand trauma. Het CGVS heeft met dit element geen rekening gehouden in de beoordeling. Het kwetsbaar profiel van verzoeker dient niet alleen in het kader van de procedurele noden in rekening worden gebracht maar ook in de beoordeling ten gronde. De verzoeker is ernstig gegriefd door het feit dat het CGVS geen rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaar profiel bij de beoordeling van het asielrelaas en de nood aan subsidiaire bescherming.

5.2.3. Aangaande verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming in het CIM van 10/10/2011

Het CGVS wijst in de bestreden beslissing op de tegenstrijdige verklaringen van verzoeker met betrekking tot zijn identiteit, familiale gegevens, gezinssamenstelling, tijdstip van vertrek uit Nigeria en de vervolgingsfeiten.

De verzoeker wenst vooreerst op te merken dat zijn eerste verzoek om internationale bescherming niet in gebruikelijke context is verlopen maar werd ingediend in het Centrum voor illegalen te Merksplas (hierna: CIM) en dit na een periode van langdurige administratieve detentie. De verzoeker werd op datum van 21/06/2011 overgebracht naar het CIM (zie stuk 4). Bij beslissing van 19/08/2011 werd zijn detentie met 2 maanden verlengd tot 19/10/2011 (zie stuk 5). Op datum van 10/10/2011 vroeg de verzoeker voor een eerste maal asiel aan (zie stuk 3). Het CGVS nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus op 18/11/2011 die bij arrest van 7/12/2011 door uw Raad werd bevestigd (zie stukken 8 en 9). Op datum van 16/12/2011 besloot DVZ om de detentie van de verzoeker opnieuw te verlengen (zie stuk 6). Anders dan het CGVS stelt werd de verzoeker pas op 12/01/2012 richting Nigeria gerepatrieerd wat blijkt uit een verlag van dezelfde datum (zie stuk 10).

De verzoeker heeft dus meer dan 6(!) maanden in detentie doorgebracht alvorens gerepatrieerd te worden naar Nigeria. Een dergelijke lange detentie heeft een sterke indruk bij de verzoeker nagelaten.

De verzoeker was wanhopig en wou koste wat kost een repatriëring naar Nigeria vermijden. Hij bevond zich in "overlevingsmodus" en zou alles doen om niet overgebracht te worden naar Nigeria. Hij vroeg op 10/10/2011 asiel aan, toen hij al bijna 4 maanden in detentie zat. Het was toen in een slechte psychologische toestand en kan niet meer helder nadenken. De verzoeker heeft inderdaad onjuiste verklaringen afgelegd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. De verzoeker heeft dit, niet met zoveel woorden, toegegeven tijdens zijn verhoor bij het CGVS:

[citering notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22]

Hij verklaarde dat zijn mentale toestand in het gesloten centrum zeer slecht was maar dat hij hiervoor geen medische hulp kreeg:

[citering notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9]

Het CGVS negeert de context van de eerste asielaanvraag van de verzoeker compleet en wijst enkel op de tegenstrijdigheden. Het CGVS zoekt enkel naar elementen o charge. Het CGVS stelt zelfs in de bestreden beslissing dat de verzoeker op 30/09/2011 gedepoteerd werd naar Nigeria wat feitelijk onjuist is. Het CGVS voert geen grondig onderzoek naar de omstandigheden van de eerste asielaanvraag.

5.2.4 Aangaande de identiteit van de verzoeker

Het CGVS stelt in de bestreden beslissing dat de verzoeker in het administratief dossier gekend staat onder verschillende namen en in het verleden verschillende geboortedata heeft gebruikt. Het origineel document "Attestation of Birth" van 22/12/2016 wordt door het CGVS in twijfel getrokken omdat hiervoor minstens een persoonlijke verschijning nodig zou zijn voor de rechtbank.

De verzoeker kan het niet eens zijn met een dergelijke motivering en houdt vol dat zijn attestation of birth dd. 22/12/2016 weldegelijk authentiek is. Daarnaast wenst hij te wijzen op het feit dat de Nigeriaanse ambassade op 26/09/2011 een laissez-passez heeft afgeleverd (zie stuk 7). De verzoeker heeft daarnaast ook een origineel opleidingscertificaat voorgelegd dat zijn volledige naam bevat.

Met betrekking tot het geboortecertificaat verklaarde verzoeker het volgende:

[citering notities van het persoonlijk onderhoud, p. 23]

De verzoeker verklaarde dus dat hij de documenten in orde heeft gebracht voor de aanvraag en dat certificaat door een derde effectief werd afgehaald en verstuurd naar de verzoeker. De verzoeker stelt dat dit weldegelijk mogelijk is. Hij verwijst vooreerst naar het rapport van Danish National ID Centre, Issuance and appearance of the Nigerian Birth Certificate, dd. 23/03/2019 toegevoegd aan het administratief dossier:

[...]

Uit deze passage blijkt niet dat het onmogelijk zou zijn om een Declaration of age via volmacht te verkrijgen. Er wordt immers gesproken in de voorwaardelijke wijs. Bovendien is er nog steeds een verschil tussen de wet in theorie en de toepassing van de wet in de praktijk.

De verzoeker wenst te verwijzen naar een rapport van de Immigration and refugee board of Canada, Nigeria: Requirements and procedures an adult must fulfill to obtain a birth certificate, including for those who apply from within the country and abroad van 8/11/2013.

[...]

Het rapport stelt ook verder dat het in de praktijk mogelijk is om een Declaration of Age te verkrijgen door tussenkomst van een derde (zie stuk 12). De verzoeker toont aldus aan dat het in de praktijk weldegelijk mogelijk is om een geldig Attestation of birth te verkrijgen door tussenkomst van een derde. De verzoeker kan dus minstens de informatie van het CGVS in twijfel trekken. Daarnaast wenst de verzoeker te wijzen op het feit dat de Nigeriaanse ambassade een laissez-passez afleverde op 26/09/2011 waarmee hij effectief naar Nigeria werd teruggestuurd. De Nigeriaanse overheid erkent de verzoeker dus als onderdaan. Gelet op de verklaringen van de verzoeker en de combinatie van de bovenstaande documenten, staat de identiteit van de verzoeker weldegelijk vast. Het CGVS voert geen zorgvuldig onderzoek op dit punt. Het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht zijn geschonden.

5.2.5. Aangaande het asielrelaas van de verzoeker

De verzoeker merkt op dat het CGVS het asielrelaas van de verzoeker niet onderzoekt. Er wordt enkel gesteld dat er sprake zijn van tegenstrijdigheden met de eerste asielaanvraag die verzoeker uit wanhoop deed in het gesloten centrum op 10/10/2011. De verzoeker kan hier niet mee akkoord aan.

Hij heeft toegegeven en verklaard dat hij tijdens zijn eerste asielaanvraag verschillende onjuist verklaringen heeft afgelegd omwille van zijn uitzichtloze situatie en het zijn slechte mentale toestand. Het CGVS houdt geen rekening met zijn kwetsbaar profiel en het feit dat hij 6(!) in het gesloten centrum heeft gezeten alvorens effectief naar Nigeria te zijn gedeporteerd.

De verzoeker stelt dat hij deze keer de volledige waarheid heeft verteld.

De verklaringen van de verzoeker in de huidige asielaanvraag zijn geloofwaardig, doorleefd, gedetailleerd en consistent. Hij vertelt op gedetailleerd wijze over zijn relatie met A. en hoe beide families uiteindelijk niet akkoord waren met hun verlovings. Daarnaast verklaarde hij bij terugkeer naar Nigeria opnieuw te zijn aangevallen door de familie van A.. Hij heeft hieraan verschillende littekens overgehouden.

De verzoeker is bovendien zeer ernstig geraakt door het verlies van zijn verloofde A. en hun ongeboren kind tijdens hun reis naar Europa. Het CGVS houdt hier echter geen rekening mee.

De verzoeker wenst een document voor te leggen van zijn arts dd. 12/01/2021 die vaststelt dat de verzoeker weldegelijk verschillende littekens heeft op zijn hoofd en buik (zie stuk 13). De verzoeker legde al eerder foto's van zijn verwondingen voor. De littekens vastgesteld door de arts en verwondingen op de foto lijken overeen te komen.

De verzoeker besluit dat het CGVS de verklaring in het kader van zijn huidige asielaanvraag onvoldoende zorgvuldig heeft onderzocht.

Het CGVS zit vast in een tunnelvisie en ziet enkel de tegenstrijdigheden met de eerste asielaanvraag, die zoals hierboven gesteld, geenszins in optimale omstandigheden werd ingediend of behandeld. De verklaringen van de verzoeker in zijn tweede asielaanvraag zijn weldegelijk geloofwaardig.

5.2.6. Aangaande de subsidiare bescherming

In de bestreden beslissing oordeelt het CGVS dat de verzoeker naast de weigering van de vluchtelingenstatus, ook niet in aanmerking komt voor de subsidiare beschermingsstatus ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst nl. Edo-state op grond van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er wordt echter niet gemotiveerd met betrekking tot het artikel 48/4, §2 a) en b) Vw. Verzoeker is ernstig gegriefd door deze beoordeling van het CGVS.

Indien verzoeker zou worden teruggestuurd naar het land van herkomst, bestaat er weldegelijk een reëel, realistisch risico dat verzoeker ernstige schade zou oplopen. Volgens art. 48/4 §2 Vw. bestaat ernstige schade uit: a) doodstraf of executie; of, b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of, c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Het CGVS is van oordeel dat geen enkele van deze situaties van toepassing is in geval van verzoeker.

A/ Individuele situatie van de verzoeker

Ingevolge het art. 48/6 Vreemdelingenwet geldt er bij een verzoek tot internationale bescherming een medewerkingsplicht en een samenwerkingsplicht tussen de verzoeker en het CGVS. Dit resulteert in het dragen van een gedeelde bewijslast. Het CGVS dient actief mee te werken om elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven en anderzijds moet het CGVS nauwkeurige en actuele informatie over het land van herkomst verzamelen. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker een kwetsbaar profiel heeft. Zoals hierboven gesteld neemt het CGVS het kwetsbaar profiel van de verzoeker niet mee in de beoordeling ten gronde doch bespreekt dit gegeven enkel onder het luik van de procedurele noden. De verzoeker loopt omwille van zijn individuele situatie en de heersende algemene situatie in Edo state een risico op een onmenselijk en vernederende behandeling.

B/ Algemene veiligheidssituatie

De verzoeker wenst vooreerst te wijzen op het feit de veiligheidssituatie in Edo state weldegelijk ernstig gelet op geweld van de talrijk aanwezige cultgroeperingen. Dit zijn gewapende bendes die hun conflicten op straat uitvechten en waarbij er geregeld doden vallen. Simpele burgers kunnen door hun loutere aanwezigheid ook slachtoffer worden van dit geweld.

Het CGVS neemt dit geweld niet in rekening en verwijst enkel naar het geweld van Boko Haram in het Noorden van Nigeria.

De verzoeker wenst vooreerst te verwijzen naar een artikel van The Sun, Violence in Benin as cult gang war claims more victims, dd. 14/11/2020. (zie het stuk 14) Uit het artikel blijkt dat er omwille van het geweld tussen verschillende cultgroeperingen in die week al 28 doden vielen in Benin City, de hoofdstad van Edo-state.

Uit een eerder bericht van Vanguard, INSECURITY: 10 feared dead in Edo cult killings dd. 21/02/2020 blijkt dat er op 20/02/2020 ook al 10 doden te betreuren vielen in Edo state. (zie het stuk 15) [verwijzing naar URL]

Het rapport EASO Country Guidance Nigeria update februari 2019 stelt dat:
[citering stuk 16, gevoegd bij verzoekschrift]

De verzoeker wenst te benadrukken dat de situatie in Edo-state weldegelijk onveilig is en dat hij omwille van zijn kwetsbaar profiel een verhoogd risico loopt. Het CGVS voert geen onderzoek naar de problematiek van deze criminele bendes en de impact ervan op de burgers van Edo-state. Het CGVS stelt dat voor de verzoeker de situatie in Edo-state van toepassing is, maar laat na het bovenstaande in haar analyse te betrekken. De bestreden beslissing moet minstens vernietigd worden."

2.2. Bij het verzoekschrift voegt verzoeker volgende stukken:

"2. Attest psycholoog 17/10/2020 ;

3. Bijlage 26 dd. 10/10/2011;

4. Bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde dd. 22/06/2011 ;

5. Beslissing tot verlenging van opsluiting 19/08/2011 ;

6. Beslissing tot verlenging van opsluiting 16/12/2011 ;

7. Laissez-passez afgegeven door de ambassade van Nigeria dd. 26/09/2011 ;
8. Weigering CGVS dd. 18/11/2011 ;
9. Arrest RVV 7/12/2011 ;
10. Verslag repatriëring dd. 12/01/2012 ;
11. Kopie attestation of birth dd. 22/12/2016 ;
12. Immigration and refugee board of Canada, Nigeria: Requirements and procedures an adult must fulfill to obtain a birth certificate, including for those who apply from within the country and abroad van 8/11/2013 Refworld Nigeria: Requirements and procedures an adult must fulfill to obtain a birth certificate, including for those who apply from within the country and abroad
13. Attest dr. Huynh Chi Huy dd. 12/01/2021 ;
14. The Sun, Violence in Benin as cult gang war claims more victims, dd. 14/11/2020 Violence in Benin as cult gang war claims more victims (sunnewsonline.com)
15. Vanguard, INSECURITY: 10 feared dead in Edo cult killings dd. 21/02/2020 [URL]
16. EASO Country Guidance Nigeria update februari 2019 1.2.5. Student cults I EUROPEAN ASYLUM SUPPORT OFFICE (europa.eu)".

2.3. Bij aanvullende nota van 8 april 2021 brengt verweerder de "COI Focus Nigeria. Situation sécuritaire dans le nord-est" van 20 november 2020 middels URL bij.

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoeker om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming.

4. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven.

Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis. De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6.1. In de mate dat verzoeker aanvoert dat geen rekening werd gehouden met zijn (beweerde) procedurele noden dient te worden verwezen naar artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet dat inzake bijzondere procedurele noden stelt:

“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep” (de Raad onderlijnt).

Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep staat niet eraan in de weg dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot verwerping of onontvankelijkheid van hun verzoek om internationale bescherming.

6.2. De Raad kan wel nagaan of verzoeker, rekening houdend met zijn profiel van specifieke kwetsbaarheid, passende steun heeft gekregen in het licht van de doelstelling dat de verzoeker de rechten moet kunnen genieten en zich moet kunnen gedragen naar de verplichtingen die hem worden opgelegd tijdens de hele procedure.

Het feit dat een persoon een psychische aandoening of een verstandelijke beperking heeft, geeft op zichzelf niet aan dat de verzoeker om internationale bescherming niet in staat is om het verzoek om internationale bescherming te begrijpen en er effectief aan deel te nemen (cf. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), Procedural Standards for Refugee Status Determination Under UNHCR's Mandate, 26 August 2020, p. 89).

6.3. Verzoeker haalt in het verzoekschrift aan dat hij kampt met psychologische problemen en verwijst naar het reeds door hem neergelegde psychologisch rapport van 17 oktober 2020.

In dit verband dient opgemerkt dat verweerder terecht kon besluiten dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van bijzondere procedurele noden. Immers, uit lezing van het administratief komt naar voor dat de vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” van 5 juni 2018 geen elementen bevat waaruit kan blijken dat verzoeker eventuele bijzondere procedurele noden kenbaar maakte. Verder heeft verzoeker op geen enkel moment te kennen gegeven dat hij omwille van zijn psychologische toestand niet in staat zou zijn om deel te nemen aan de onderhavige procedure. Pas op het einde van het persoonlijk onderhoud van 6 oktober 2020 gaf verzoekers advocaat aan dat verzoeker psychologisch kwetsbaar is en dat een psychologisch attest zou worden opgemaakt (notities van het persoonlijk onderhoud van 6 oktober 2020 (hierna: notities), p. 24). Na afloop van verzoekers persoonlijk onderhoud bracht verzoekers advocaat middels een e-mail van 19 oktober 2020 een psychologisch rapport bij, waarin melding wordt gemaakt van PTSD en een dissociatieve amnesie.

Aangaande het neergelegde attest en de beoordeling van de bijzondere procedurele noden worden in de bestreden beslissing de volgende terechte vaststellingen gemaakt:

- het attest betreft het eerste en enige psychologisch attest dat verzoeker aan de asielinstanties bijbracht en werd overigens pas op 17 oktober 2020 – meer dan twee jaar na verzoekers (tweede) aankomst in België op 16 mei 2018 en na het persoonlijk onderhoud van 6 oktober 2020 – neergelegd;
- in het attest wordt louter gesteld dat verzoeker tweemaal per maand zou worden opgevolgd, maar wordt verder nergens een startdatum van deze opvolging vermeld noch wordt er melding gemaakt van welke behandeling verzoeker tijdens deze sessies dan wel zal mogen ontvangen;
- gezien dit attest pas werd opgesteld op 17 oktober 2020 en verzoekers persoonlijk onderhoud reeds op 6 oktober 2020 plaatsvond, kon geen rekening worden gehouden met de aanbeveling om verzoekers verklaringen schriftelijk te laten overmaken;
- verzoeker heeft omstandige verklaringen afgelegd tijdens de gehoren door de Dienst Vreemdelingenzaken en door het Commissariaat-generaal in het kader van zijn eerste en tweede verzoek om internationale bescherming in België;
- ondanks het feit dat in het psychologisch rapport wordt vermeld dat verzoeker aldaar in opvolging zou zijn, hij aan PTSD en een dissociatieve amnesie zou lijden en blij zou geven van cognitieve en concentratie- en aandachtsstoornissen, kan uit het geheel van verzoekers verklaringen afgelegd tijdens zijn eerste en tweede Belgische verzoek om internationale bescherming geenszins worden afgeleid dat verzoeker niet in staat was om uitgebreide verklaringen af te leggen, of niet bij machte was om op een volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan deze procedures deel te nemen;
- verzoeker maakte tijdens het persoonlijk onderhoud van 6 oktober 2020 geen enkel gewag van enige moeilijkheden die hij tijdens het onderhoud zou hebben ondervonden of die het verdere verloop van het onderhoud mogelijks konden beïnvloeden; hij stelde op het einde van het persoonlijk onderhoud de gestelde vragen goed te hebben begrepen en maakte geen melding van een psychologische kwetsbaarheid (notities, p. 23-24).

Te dezen dient nog opgemerkt dat het aan verzoeker is om aan te geven dat hij mogelijk problemen zou kennen gedurende de procedure. De asielinstanties konden uit verzoekers profiel en verklaringen geen dergelijke conclusies afleiden. Immers, verzoeker heeft geen procedurele noden kenbaar gemaakt gedurende de procedure; hij heeft geen melding gemaakt van zijn psychologische problemen; zijn raadsman heeft pas op het einde van het persoonlijk onderhoud van 6 oktober 2020 zijn psychologische toestand voor het eerst aangehaald; pas op 19 oktober 2020 werd een psychologisch rapport neergelegd; uit een eenvoudige lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt duidelijk dat verzoeker wel ongehinderd kon antwoorden en hij dit meermaals bevestigt; de dossierbehandelaar heeft eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoeker goed kon volgen en waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden worden aangenomen dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

7. Waar verzoeker hekelt dat geen rekening wordt gehouden met zijn kwetsbaar profiel en psychologische problemen bij de beoordeling van zijn relaas, gaat hij eraan voorbij dat medische en psychologische verslagen en attesten geen sluitend bewijs zijn voor de oorzaak en omstandigheden van de vastgestelde lichamelijke letsels en psychologische problemen.

Er wordt door de Raad niet getwijfeld aan de bewijskracht van het bijgebrachte psychologisch rapport van 17 oktober 2020 of van het neergelegde medisch attest van 12 januari 2021. De beoordeling van de bewijswaarde van een attest betreft een feitelijke appreciatie die de Raad toekomt.

Hierbij wordt rekening gehouden met het geheel van de voorliggende elementen opgenomen in het administratief dossier en het verzoekschrift. Een medisch of psychologisch rapport kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel.

Hoewel de door verzoeker neergelegde attesten het bestaan van fysieke letsels en mentale problemen kunnen aantonen, vormen deze neergelegde stukken geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde letsels en psychologische problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de letsels en problemen werden opgelopen voordat verzoeker zijn land van herkomst verliet. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen of mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen of mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt.

Dit geldt des te meer in het geval van een attest, opgesteld door een psycholoog of een psychiater. Meer nog dan in het geval van een arts die zich kan verlaten op fysieke letsels en symptomen, is een psycholoog of een psychiater bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten immers afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op de verklaringen van verzoeker (wat ook blijkt uit de bewoordingen van het psychologisch rapport) en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming.

In het licht van het gehele dossier kan noch het psychologisch rapport, waarin wordt gesteld dat verzoeker getraumatiseerd is door de dood van zijn vrouw A., noch het medisch attest de vastgestelde ongelooftwaardigheid van verzoekers asielaanvraag herstellen.

8. In het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen op 18 november 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan verzoekers bewering Nigeria te hebben verlaten in 2007 omwille van de door hem aangehaalde problemen met de Nigeriaanse autoriteiten of met de cultgroepering "Black Axe". Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nummer 71 405 op 7 december 2011.

Eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat die aanvraag betreft, zijn rechtsmacht uitgeput. Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening dient worden gehouden met alle objectieve gegevens, waaronder de feitelijke elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd. De bevoegdheid van de Raad is beperkt tot de beoordeling van de in het huidige verzoek om internationale bescherming aangehaalde nieuwe elementen en de mogelijke gevolgen hiervan bij een eventuele terugkeer naar het land van herkomst.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming onjuiste verklaringen heeft afgelegd en dat dit te wijten was aan de omstandigheden waarin hij zich bevond, met name een langdurige detentie in het Centrum voor Illegalen in Merksplas (zie stukken 4 – 6, neergelegd bij verzoekschrift). In dit verband wordt in het verzoekschrift terecht opgemerkt dat verzoeker op 12 januari 2012 – en niet op 30 september 2011 – werd gerepatriëerd (stuk 10, neergelegd bij verzoekschrift).

Verzoeker bevestigt hiermee aldus de beoordeling van de bestreden beslissing en het arrest van de Raad in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming waarin werd gesteld dat geen enkel geloof kon worden gehecht aan verzoekers asielrelaas.

Verzoeker toont echter niet aan dat hij ten tijde van zijn eerste verzoek om internationale bescherming foutieve verklaringen aflegde aangaande onder meer zijn identiteit, familiale gegevens, gezinssamenstelling, tijdstip van vertrek uit Nigeria en vermeende vervolgingsfeiten, ingevolge de omstandigheden van detentie waarin hij zich bevond. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van 10 november 2011 in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt geenszins dat verzoeker zich bepaalde feiten verkeerd zou herinneren omwille van zijn opsluiting in het gesloten centrum in Merksplas, noch omwille van psychologische problemen die hij ten gevolge hiervan zou kennen. De dossierbehandelaar heeft manifest eenvoudige en duidelijke vragen gesteld, die verzoeker goed kon volgen en waarvan hij de logica en de inhoud correct begreep. Aan verzoeker werden bovendien zowel open als concrete vragen gesteld. Bij de vraag of verzoeker nog iets aan zijn relaas had toe te voegen, maakte hij, noch zijn raadsman, melding van een verwarde psychologische toestand waarin hij zou verkeren, noch wordt dit anderszins geadstrueerd, bijvoorbeeld door het voorleggen van een medisch getuigenschrift. Evenmin kan blijken dat verzoeker tijdens de beroepsprocedure voor de Raad enige melding heeft gemaakt van psychologische problemen ten gevolge van zijn verblijf in het gesloten centrum, laat staan dat dit enige invloed zou hebben gehad op de juistheid en coherentie van zijn verklaringen. Er kan niet worden aangenomen dat verzoeker ten tijde van zijn eerste verzoek om internationale bescherming omwille van psychologische problemen dergelijke manifest onjuiste verklaringen heeft afgelegd over essentiële aspecten van zijn identiteit, zijn familie en zijn asielmotieven.

Er dient opgemerkt dat verweerder bij de beoordeling van onderhavig onderzoek terecht heeft rekening gehouden met de verklaringen van verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. De vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen die verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek en diegene die hij in het kader van zijn tweede verzoek aflegde - aangaande zijn eigen persoonsgegevens (naam en geboortedatum), zijn familiale situatie (namen van beide ouders en verblijfplaatsen en namen van broers), zijn eigen gezinssituatie (het gegeven dat verzoeker al dan niet traditioneel gehuwd is met J. en vader is van T.), het tijdstip waarop hij voor de eerste maal uit Nigeria is vertrokken en zijn asielrelaas - blijven aldus overeen en ondermijnen wel degelijk de waarachtigheid van verzoekers in het kader van onderhavig verzoek nieuwe voorgehouden asielmotieven.

De motieven waarop verzoeker zijn huidige verzoek baseert, met name dat zijn leven in Nigeria in gevaar zou zijn omwille van zijn eigen familie en de familie van zijn verloofde A., stemmen in het geheel niet overeen met de motieven die verzoeker aanhaalde in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, namelijk zijn problemen met de cultgroepering "Black Axe" en de autoriteiten.

Er kan bovendien niet worden ingezien, noch licht verzoeker aannemelijk toe, dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming met geen enkel woord heeft gerept over A. (met wie hij beweerdelijk sinds 1999 een relatie zou hebben), noch over de door hem ingeroepen familiale problemen in dit kader (die volgens verzoeker midden 2008 hun aanvang kenden). Verzoeker kan evenmin een dienstige verklaring bieden voor het gegeven dat hij in het kader van zijn onderhavig verzoek aangaf dat zijn vader zijn relatie met A. niet zou hebben aanvaard en verzoeker hierdoor problemen kende, terwijl hij in het kader van zijn eerste verzoek (verklaring DVZ van 24 oktober 2011, punt 11), alsook tijdens zijn verklaringen bij de DVZ in het kader van onderhavig verzoek (verklaring DVZ van 5 juni 2018, punt 13), heeft aangegeven dat zijn vader overleden was toen verzoeker nog erg klein/een kind was.

De bestreden beslissing kon terecht concluderen dat de door verzoeker voorgehouden asielmotieven met betrekking tot zijn relatie met A. niet geloofwaardig zijn.

9. Wat betreft de door verzoeker neergelegde "Attestation of Birth" wordt in de bestreden beslissing terecht aangehaald dat dit niet wegneemt dat verzoeker zich doorheen zijn verscheidene asielpcedures in België (zowel bij de DVZ als bij het CGVS) verschillende identiteiten heeft aangemeten. De vaststelling dat verzoeker de Belgische asielinstanties in weerwil van de op hem rustende plicht tot medewerking bewust en herhaaldelijk heeft trachten te misleiden inzake zijn identiteit, doet wel degelijk afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid. Dat verzoeker op heden een (al dan niet authentieke) geboorteakte neerlegt, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Uit de door verzoeker bij het verzoekschrift neergelegde informatie blijkt dat het mogelijk is een “*Declaration of Age*” en een “*Attestation of Birth*” te bemachtigen bij verblijf buiten Nigeria. Voor zover de door verzoeker neergelegde geboorteakte authentiek is, kan dit verzoekers gebrek aan medewerking doorheen de procedures niet verschonen.

De door verzoeker neergelegde laissez-passer en geboorteakte kunnen hoogstens zijn identiteit en nationaliteit aantonen, maar kunnen geenszins de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas herstellen.

10. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure overige neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

11. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoeker het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

12. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissing en de beschikbare informatie, alsook de bij aanvullende nota bijgebrachte update van de landeninformatie en beoordeling van de veiligheidssituatie, waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in de staat Edo in Nigeria geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van voormelde bepaling van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker bij het verzoekschrift neergelegde landeninformatie staat dat criminele bendes (cultgroeperingen) actief zijn in Edo state en dat hiermee geweld gepaard gaat. Uit deze informatie kan echter niet worden afgeleid dat er in Edo State een reëel risico bestaat voor burgers om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar het land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig april tweeduizend eenentwintig door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS